

[Finansministeren.]

kræver selvmord af folk, for at arvingerne kan slippe billigere i arveafgift, er i sig selv nok til, at man undgår, at man spekulerer for meget i det. Jeg tror faktisk ikke, der vil være så mange af de tilfælde, som hr. Helge von Rosen her omtaler, hvor folk siger: nu må vi se at komme af med livet så hurtigt som muligt, for at vore børn kan få arven til den billige afgift. Det er vist tænkte eksempler. Jeg tror, alle jurister og kriminalinteresserede vil give mig ret i, at i det øjeblik man kræver et selvmord for at undgå en omgåelse af en lovgivning, kommer der ikke så forfærdelig mange omgælder.

Hr. Helge von Rosen og hr. Ømann rejste begge spørgsmålet om andre former for samliv end ægteskab, og jeg forstod, at det, som de to ærede ordførere interesserede sig for, var en udvidelse af det dispensationskriterium, der er i den nuværende arveafgiftslov; hvor man jo for mennesker, der har haft fælles husstand, og hvor den ene har været afhængig af den anden, kan dispensere og også gør det i vid udstrækning.

Det har også været i min interesse at få undersøgt, om man kunne opstille et kriterium, der kunne dække nogle af de problemer, der her har været rejst. Når man administrerer arveafgiftsloven, støder man meget hyppigt på tilfælde, hvor man må sige: ja men det er i virkeligheden ikke rimeligt, at vi er nødt til at tage den høje arveafgift i disse tilfælde, hvor folk har haft fælles husstand, fælles økonomi, måske også fælles virksomhed og en række andre ting i fællesskab.

Der er nævnt de homoseksuelle forhold, men må jeg sige specielt om det problem, at spørgsmålet om, hvornår ægteskabskriteriet skal anvendes i lovgivningen, og i hvilket omfang det skal ske, det afgør ægteskabsloven. Hvor vi i arveafgiftsloven eller i andre love har særlige begunstigelser for ægtefæller, må det være det ægtefællebegreb, som eksisterer i ægteskabsloven, der gælder, og vi kan ikke specielt i arveafgiftsloven eller i andre love sige, at her opererer vi med et begreb om ægtefællelignende forhold, som f. eks. kommer homoseksuelle til gode. Jeg tror også, det vil være vanskeligt bare ved en udvidelse

af den dispensationsbestemmelse, vi har, for administrationen at lægge et kriterium; hvis der f. eks. stod i dispensationsbestemmelsen, at hvis de har haft samliv eller mange års samvær og fælles økonomi osv., så kan man dispensere. Hvis det kræver, at jeg f. eks. i torsdagsmodtagelsen over for mennesker, der kommer og søger herom, skal spørge den efterladte, om den afdøde var homoseksuel, så vil jeg synes, der er lidt usmageligt i, at man skal stemple den afdøde som homoseksuel for at kunne give den efterlevende en lettelse i arveafgiften. Der vil være alt for stor interesse i at komme og fortælle: „Ikke blot havde vi fællesskab, men vi havde også samliv“, når der ikke findes nogen registreringsmulighed i ægteskabsloven for et ægteskabslignende forhold, således at det kan få de retsvirkninger, som ligger i ægtefællebegrebet, både i forhold til loven om ægteskabets retsvirkninger og i forhold til arveafgiftsloven og den øvrige lovgivning; der omhandler ægtefæller. Jeg mener derfor, at folketingsudvalget og folketinget må først tage stilling til ved behandlingen af ægteskabslovgivningen, om man ønsker, at samfundet skal beskytte og give særlige rettigheder til andre forhold end det samlivsforhold, der findes mellem mand og kvinde, og som er indregistreret for en offentlig myndighed enten gennem den kirkelige vielse eller gennem den borgerlige vielse.

Hr. Ømann var ikke særlig glad, fordi dette kom til at minde ham om diskussionen om dødsbøbeskatningen og i høj grad kredsedet om dødsbøbeskatningen. Her kan jeg jo ikke trøste ham; at han ikke var glad, det må jeg bare tage til efterretning, selv om det gør mig overordentlig ondt, at han ikke er kommet over det slag endnu, han fik sidste vinter ved behandlingen af dødsbøbeskatningen.

Han var inde på problemet, om vi skulle slække lidt på retssikkerhedsbegrebet for at få hurtige administrative afgørelser. Jeg kan såmænd godt dele nogle af hans synspunkter i den retning, at det kan i høj grad være problematisk, om man når så forfærdelig meget ved de mange klageinstanser i forhold til de omkostninger, det medfører for det offentlige, i forhold til det administrationsbesvær, der er forbundet